

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 d'abril del 2017.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data del registre del 04-09-2013, la representació processal de la Sra. E.R.F. va presentar demanda laboral contra la societat A., SL, demanant que se la condemnés a satisfer-li la suma neta total de 5.707,61.-euros en concepte de salaris impagats, al pagament dels interessos legals corresponents, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal de la societat A., SL, es va oposar a la demanda formulant una excepció peremptòria de prescripció dels salaris anteriors al 04-09-2012 i sobre el fons fent valer que no existia cap relació laboral.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 15-06-2016, decidint "**Primer.-** *Estimar parcialment la demanda formulada en data 4 de setembre de 2013 per part de la Sra. E.R.F. contra la societat A.,S.L.*

Segon.- *Condemnar a la part defenent al pagament de 1.144,92€ i 623,18€ nets, juntament amb els interessos legals que es meritin d'acord amb l'establert al tercer fonament de dret.*

Tercer.- *No efectuar una especial condemna en costes."*

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la Sra. E.R.F., demanant la seva revocació en el sentit de revocar el seu últim considerant i de condemnar a l'empresa al pagament de les costes de primera instància, amb imposició també de les de segona instància .

La representació processal de la societat A., SL, demana la desestimació del recurs amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- El recurs de la Sra. E.R.F. només versa sobre la qüestió de les costes. Argumenta en essència que : 1) era just i equitatiu imposar les costes a la part defenent perquè després d'haver reclamat directament a la societat es va veure obligada a entaular accions judicials per recuperar el seus havers laborals ; 2) l'empresa va negar de mala fe l'existència de la relació laboral ; 3) l'estimació va ser parcial només pel joc de la prescripció i 4) en matèria laboral el treballador mereix la protecció dels tribunals fins i tot que l'estimació de les seves pretensions és parcial.

Aquest recurs s'ha d'estimar.

Cal recordar que la Sra. E.R.F. va presentar una demanda laboral demanant el pagament de salaris.

Per oposar-se a dita pretensió, la societat demandada no va negar el fet que no s'havia pagat cap salari sinó que, d'una banda, va formular una excepció peremptòria de prescripció pel que fa a la majoritat dels salaris reclamats i que, d'altra banda, va sostenir que no existia cap relació laboral, exposant en resumit que havia acceptat declarar a la Sra. E.R.F. prop de la CASS per tal de fer-li un favor però que en realitat no havia treballat pel seu compte.

La sentència d'instància va considerar que quedava provada l'existència d'una relació laboral entre les parts tal com ho sostenia la part agent. Aquest extrem no és recorregut per la part empresarial.

Tanmateix, el tribunal unipersonal va constatar el joc de la prescripció anyal de l'article 8 del Codi de relacions laborals i que les úniques mensualitats que es podien reclamar eren les generades durant els mesos de setembre i octubre del 2012. Aquest extrem no és recorregut per la part agent.

És així que va condemnar a l'empresa a pagar l'import de total de 1.768,10.-euros enlloc dels 5.707,61.-euros reclamats.

Per tant, ens trobem de manera indiscutible en matèria laboral i enfront d'una reclamació de salaris impagats per part d'una assalariada.

D'aquí s'extreu la solució del litigi.

En efecte, el tribunal *a quo* va jutjar que l'estimació parcial de la demanda comportava no efectuar una especial condemna en costes, havent de satisfer cada part les pròpies i les comunes per meitats.

Però, tal plantejament no és conforme als principis en matèria laboral donat que és jurisprudència reiterada de les jurisdiccions andorranes i en particular d'aquesta Sala civil que, fins i tot en cas d'estimació parcial, les costes s'han d'imposar a l'empresari. La solució es fonamenta essencialment en el fet que l'assalariat, el qual es troba en una situació de dependència econòmica enfront de l'empresa, es va veure obligat a instar una acció judicial per obtenir la satisfacció dels seus drets laborals quan és una obligació essencial de l'empresari complir amb les seves obligacions al respecte, especialment les obligacions retributives.

És cert també que aquesta regla no és absoluta (vg STSJC del 23-10-2003 n°2032 *“Encara que sigui cert que en matèria laboral és costum de deixar les costes processals a càrrec de l'empresari, quan s'estima la demanda del treballador, fins i tot parcialment, aquest criteri no és un principi absolut constituint una norma d'aplicació obligatòria, sinó un axioma general indicatiu; per tant, el jutge sempre pot decidir altrament en funció de les circumstàncies del litigi i de l'equitat.”*).

Però, en el cas d'utes, la versió de la societat defenent que no existia una relació laboral no ha quedat acreditada. El tribunal ha jutjat que sí que existia una relació laboral i la defenent no ho recorre.

No existeix en utes cap circumstància especial per descartar la regla. Al respecte, el fet que l'assalariada hagi tardat per a demanar judicialment el pagament dels salaris (que va portar la defenent a invocar la prescripció anyal), no constitueix un motiu suficient per no aplicar el principi puix tal extrem pot tenir vàries explicacions.

Per tant, no podia el tribunal sense aportar cap altre element de motivació decidir no efectuar cap imposició de les costes.

Per tot l'exposat s'ha de revocar parcialment la sentència d'instància en el sentit de condemnar a la societat A., SL, a pagar les costes de primera instància.

II.- Atès l'estimació del recurs i en aplicació dels mateixos principis que acabem d'exposar queda justificada la imposició de les costes de segona instància a la societat A., SL.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR el recurs de la representació processal de la Sra. E.R.F. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 15-06-2016 que revoquem parcialment en el sentit d'imposar a la societat A., SL, les costes de primera instància inclosos els honoraris d'advocada i de procurador;

IMPOSAR a la societat A., SL, les costes judicials d'aquesta alçada inclosos els honoraris d'advocada i de procurador.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.